Diafanitats

Per la transcripció, Jafre Segon

Saps què? El vaig veure l'altre dia.
– Ah! L'altre! Així que no va ser el mateix.
– Ni pensar-hi! Massa feina per un home sol.
– El mateix, hauria estat repetit. Hauries hagut de dir les coses dues vegades.
– Amb una n'hi ha ben bé prou.
– Podies haver fet com aquell que no l'ha vist.
– És que era un dia clar.
– Per què no sorties de nit, que és fosc?
– Bona pensada!
– Pensa mal i no erraràs. Pensa bé i l'espifiaràs.
– És un bon pensament, però massa llarg.
– Escurça'l. Que no tens tisores? Doncs què fas parat!
– La qüestió és que el vaig veure i no tenia tisores a mà.
– Les tisores només serveixen per al pensament. No em vinguis amb excuses, ara!
– Però ell no em va veure.
– Deu ser curt de vista. Li podies haver comprat unes ulleres ben graduades.
– I saps què em va dir?
– Potser "bona nit i bona hora".
– Aproximadament era això, però a l'inrevés.
– I tu què li vas contestar?
– Ja t'ho pots imaginar! Allò que es diu en aquests casos.
– Vaja quina conversa! Li havies de dir que molts records de part meva.
– Això vol dir que el coneixes i que ell et coneix.
– Perquè ho sàpigues, coneixo els coixos asseguts. Perquè devia seure, oi?
– Vet ací un detall que em va passar inadvertit.
– No saps amb qui parles! Quan tu hi vas, jo jac en vinc.
– Sí, perquè allà no hi eres pas.
– Tenia altra feina.
– Una altra vegada li diré que estàs molt enfeinat.
– El que has de fer és sortir de nit, i que no hi hagi lluna.
– Potser valdria més que em quedés a casa.
– No gosava dir-t'ho.

–Saps què? Doncs tot allò s'ha acabat.
–Pitjor per a ells!.
–Que és que ja ho sabies?
–En sé poques, però de bones. No faig com d'altres, que dormen a la palla.
–És millor un bon matalàs. Sempre ho he cregut així.
–Els està bé. Era una situació insostenible. Que n'aprenguin!
–Però no tothom és com tu.
–Quants n'han quedat? Sota la palmera, naturalment.
–De matalassos, no gaires. Potser dos.
–Vull dir de llits, o del que sigui, menys de matalassos.
–Ah! Això ja és una altra cosa. Cada un té quatre potes.
–Com alguns animals: són quadrúpedes.
–Però si et dic que tot allò, tot, s'ha acabat!
–No m'ho crec. Tens pa a l'ull. Em refereixo a engrunes, no a crostes.
–És que també ho sabies, i jo no en tinc cap culpa.
–Qui te l'hi ha posat? És clar que pot haver vingut per ell mateix.
–Si no la tinc!
–El pa és masculí. No confonguis. Rectifica! No dic pas la pana!
–Però la culpa és negra.
–El meu avi tenia molta terra a l'Havana. A veure si t'espaviles!
–També és bo dormir a terra.
–Ara sí que l'has dita grossa! Molt grossa!
–Em semblava petita. M'ho rumiaré una mica. De vegades...
–De quin pa fas rosegons!
–És que no en tinc experiència. M'agrada el pa amb oli.
–Aleshores, no he dit res. Així no hi hauran de pensar més.
–Però jo hi penso molt.
–Ara recordo un acudit. Però és d'aquella altra mena. És de formigues.
–Però si s'ha acabat tot!
–No cal repetir-ho. Tot, menys les formigues. Aquestes sempre comencen.
–Quan plou, on es fiquen?
–No, no era això! Era més divertit. Una que anava a peu coix i, per acabar-ho d'adobar, no era negra. Feia riure molt.